

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi Henryka C.

o uchylenie wyroku Sądu Polubownego ad hoc w S.

z dnia 21 września 2004 r.,

w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziału Terenowego
w G.

przeciwko Henrykowi C.

o wydanie nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 maja 2009 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 9 kwietnia 2008 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Henryk C. skarżąc wyrok sądu polubownego z dnia 21 września 2004 r., nakazujący mu wydanie dzierżawionych nieruchomości w związku z ustaniem w dniu 31 marca 2001 r. stosunków dzierżawy, określił wartość przedmiotu sporu na kwotę 600 000 zł. Sąd Okręgowy, do którego wpłynęła skarga, nabrał wątpliwości co do prawidłowości określenia tej wartości i zarządził przeprowadzenie postępowania sprawdzającego. W wyniku tego postępowania stwierdził swą niewłaściwość, ponieważ ustalił, że prawidłowo obliczona wartość przedmiotu sporu nie przekracza 30 000 zł, i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Sąd Rejonowy oddalił skargę, a Sąd Okręgowy - apelację skarżącego.

Skarga kasacyjna Henryka C. na wyrok Sądu Okręgowego została odrzucona postanowieniem tego sądu z dnia 9 kwietnia 2008 r. ze względu na to, że podana wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego, choć przekracza próg określony w art. 398² § 1 k.p.c., to jednak nie odpowiada rzeczywistej wartości tego zaskarżenia – która jest niższa od kwoty określonej w wymienionym przepisie, warunkującym dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawie wszczętej przez Henryka C. Sąd Okręgowy powołując się na art. 368 § 2 k.p.c. podkreślił, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie może być w zasadzie wyższa niż wartość przedmiotu sporu, a ta w sprawie została określona na kwotę niższą od tej, która rozstrzyga o dopuszczalności skargi kasacyjnej w procesie w sprawach o prawa majątkowe.

Skarżący w zażaleniu zakwestionował zasadność odrzucenia skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z mającym zastosowanie w sprawie art. 715 k.p.c., którego odpowiednikiem obecnie jest art. 1207 § 2 k.p.c., do postępowania wszczętego na skutek skargi Henryka C. o uchylenie wyroku sądu polubownego należało stosować przepisy o postępowaniu procesowym w pierwszej instancji.

Należało więc stosować m.in. art. 23 k.p.c. postanawiający, że w sprawach o wydanie albo odebranie przedmiotu najmu lub dzierżawy wartość przedmiotu

sporu stanowi przy umowach zawartych na czas oznaczony - suma czynszu za czas sporny, lecz nie więcej niż za rok; przy umowach zawartych na czas nie oznaczony - suma czynszu za okres trzech miesięcy. Wskazana wyżej wartość przedmiotu sporu, odpowiadająca sumie czynszu dzierżawnego ustalonej zgodnie z tym przepisem, została zatem określona przez Sąd Okręgowy prawidłowo.

Suma ta wyznaczyła zarazem wartość przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego (art. 368 § 2 k.p.c.) oraz wartość zaskarżenia kasacyjnego (art. 398⁴ § 2 w związku z art. 368 § 2 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.), a ponieważ nie przekroczyła kwoty warunkującej, zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., dopuszczalności skargi kasacyjnej w procesie w sprawach o prawa majątkowe, zażalenie skarżącego jako oczywiście bezzasadne podlegało oddaleniu (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).